

selle järrel ni kerged, kui olleks weeli kiwui sealt pealt ärraweretud.

15.

Teisel hommikul läis Kasil wana wisi järrel jälle kõrtsi pole. Kui liggemale jõudis, jäi ta pisut seisma ja nufutas kui jahhi-loer, kes lindu taggaajab, sest wina hais tõusis neist weikestist loikudest, mis weel polnud ärrakuinud, ta ninnaesse. Kasil ei jõudnud hinnu wastu panna. Omma nina olli ta kili wina haisust täitnud, nääid hinnustas ta ka sedda ennam omma kurtu lasta. Sisse astudes ei pannud ta tubbast luggu tähhelegi, waid läis kohhe perremehhe pole ja hüdis palluwa healega: „Andle mulle üks ainuke sutäis wina, mul polle kili rahha, agga ma tahhan sedda teine lord maksta.“

Perremees tõi tasitait tullist kohwi Kasiku ette, ja ütles: „Wina ei walla ma ennam kellegile — ja õllut on weel warra jua, joge sedda, se on teile palju parram.“ Kasil wahtis laia silmadega, ning pool ehmatand teise otsa ja ei saand sõnnagi suust wälja. — „Jah, jah, se on nõnda“, ütles teine, „eilest sadil ei tahha ma tiika ennam sest kahjuteggewast jogist kellegile anda. Kõik wina ollen ma wälja wallanud.“ — „Sepärrast haises wäljas ni kaugest wina järrel“ — ütles tister, „kuulge kõrtsmik, se on kahju, ennem olleksite sedda piddand mulle andma.“

„Teile andma“, ütles teine, „ei Kasil, imas mitte, siis olleksite enmast furnuks jomud. Se on hea, et ta lõppetud on ja ei wõi ennam kellegile kahju teha. Kuulge, mul on palju tasumist teie ennele, teie abbikasa ja lastele, ma ollen raslet pattu teinud. Et ma teid ollen joma petnud, tahhaksin ma teid ka sest jälle ärrawõerutada; ma ollen teie warra ja ammeti põhjatu ärrawõerutand, agga ma tahhaksin ka teie ellu endist õnne jälle hea nõu ning annetega jone peale aidata. Teie hea

abbikasa on palju murret ja kurwastust minnu läbbi sanud, ma tahhaksin hea m.lega tedda jälle õnnelikuks ning rõõmsaks teha. Üttelege mulle agga esmalt, kas teie mulle kõik andeks annate.“

Kasil, kelle silmad wet täis lorgasid, panni pitkamisi ennese parrama kae kõrtsmiku pensse ja kostis: „Ma lardan, se on hilja, teie waew minnu kallal on ilma asjata, minna ollen jubba liig süggawalt langenud ja ei wõi ennam jomist jätta.“

„Nõnda ärge räfige mitte“, ütles kõrtsmik, „Summata jures põlle ükski asst wõimata, temma arm on mind pöranud. Ka on minnu wagga raese manitsused ja eestpalwed ööd kui päwad mulle appi jõudnud. Urmas tister, ka teil on jo üks wäggew Summal ja wagga abbikasa, kelle palwed ja hea nõu teid wõiwad aidata.“

16.

Üks aasta olli pärrast wimist lõnnet mõda jõudnud. Kõrtsmik olli sure truuse ja waewaga õnnetumate hingede kallal tööd teinud, neid jälle bige tele fates, kelle willetsuse asjutaja ta ennast tundis ollewad. Ilma järrelandmata olli ta neid pallunud ja manitsenud, nõdremate ja willetsamate jure läks ta igga pääw ja hoidis neid, kui emma ompta lapsi. Kus jõud majas olli lõppenud, seal aitas ta neid jälle hea jone peale ja ei lartnud mingisuggust kullu. Jõscärranis seisis willets Kasil ta sõddame peal. Ta ostis temmale ned tõriistad ja puid hakkatuseks. Igga pääw läis ta lord ta jures ja panni wärktoas hõlega kõik tähhele. Leidis ta, et middagi tõriistust pudus, siis lummastas ta sedda jälle taggast, kui Kasil, kes mittu lorda neist langes, neid olli pandiks pannud. Sure lannatuslega läis ta lommistaja järrel ja aitas sedda ilka jälle illes.

Kindel armastus se wõidab,

Ei ta wässi ialgi —

ütles laulja. Nõnda olli ka luggu süin. Kõrowad sõddamed said pehmeks ja ei wõinud kõrtsmiku armastuse wastu seista.